

İntihar gözetçisi

(Şəhriyar İbrahimov)

Dənizin səssiz və vahiməli dərinliyində gözlərimi açdım. Möhtəşəm maviliklər gözlərimin önündə rəqs edirdi. Ucu-bucağı olmayan dənizin dərinliklərinə doğru sürətlə enirdim. Birdən suyun soyuqluğunu bütün bədənimdə hiss etdim.

Bədənimdə ilk dəfə tanış olduğum ağrılar baş qaldırmağa başladı, əzələlərim möhkəmləndi, titrəməyə başladım. İynə ucu boyda olan günəş işığı get-gedə yox olmağa başlayırdı. Özümü ələ alaraq yuxarıya, günəş işığına doğru çıxmağı düşündüm, üzümə cəhd etdim. Ancaq mən üzümə çalışdıqca daha dərinlərə gedirdim, günəş işığı artıq yavaş-yavaş yoxa çıxırdı, beynimin dumanlandığını hiss edirdim. Nəfəs ala bilmirdim, özümdən bi-ixtiyar şəkildə ağızım açıldı, soyuq su ciyərlərimə dolmağa başladı. Öskürməyə başladım, vücudum suyu atmağa çalışırdı ancaq boşuna, əksinə daha da çox su qəbul edirdim. Bir müddət çırpınmağa, yuxarı doğru hərəkət etməyə çalışdım, sonra həyat mübarizəmi dayandırdım, bədənimi boşluğa buraxdım, gözlərim sonsuzluğa bağlanmağa başladı və. . .

Gözlərim böyüdü, öskürməyə başladım, dəhşətli qorxu hissi ilə yataqda dikəldim. Əynimdəki yay köynəyinin tərlə kürəyimə yapışdığını hiss edirdim. Yarıyuxulu şəkildə əlimi yatağımın yanındakı şkaflın üstündə olan kiçik saata uzatdım, görmək üçün özümə çevirdim. Hələ də təngnəfəs idim, boğazım qurumuşdu, əllərim titrəyirdi, gözüm dumanlı idi. Gözümü tez-tez qırpdıqca görmə qabiliyyətim aydınlanmağa başlayırdı. Nəhayət saati gördüm : 03:30

Yataqdan qalxıb su içməyə getdim, yuxulu olduğumdan işığı yandırmaq yadımdan çıxdı. Qaranlıq olduğundan soyuducunu zorla tapıb açdım, içindən butulkadakı yarımçıq soyuq suyu götürüb içməyə başladım. Soyuq suyu içərkən bədənim sərinləməyə başladı, yenidən yuxuda gördüyüm vahiməli boğulma səhnəsini xatırladım, ürəyim sürətlə döyünməyə başladı. Yataq otağıma qayıdıb pəncərəni bir az araladım, sərin havanın lələkləri bədənimi sığallamağa başladı, yuxumun gəldiyini hiss edib yenidən yatağa uzandım. Gördüyüm işin psixologiyama necə mənfi təsir etdiyini hiss edirdim, yuxularım qarışmışdı. Bəlkə yuxularıma girər deyə gözəl bir gül baxçası xəyal edərək yenidən yatmağa çalışdım. . .

Günəş pəncərədən boylanarkən zəngli saatın bezdirici səsinə oyandım. Ayağa qalxıb vanna otağına keçdim, soyuq bir duş qəbul edib, bir fincan qəhvə düzəldib

içməyə başladım. Saat 9-a yaxınlaşırdı, müştəri ilə görüşümə az qalmışdı. Tələsik qara kostyumumu geyindim, içində sənəd və kağız yığını olan əl çantamı götürüb çıxdım.

Gedəcəyim yer evimə çox da uzaq olmadığından piyada getməyə başladım. Görüş yerimiz Neapolun mərkəzinə yaxın Aralıq dənizi sahilində yerləşən Fresh Beach adlı ərazidə idi. Mən görüş yerinə çatanda, müştərimin artıq məni gözlədiyini gördüm. İntihar edəcək olan şəxsin 35 yaşında olmasına baxmayaraq çox gənc görünüşlü və xoş simalı biri olduğunu gördükdə gözlərimdə təəccüb qılgınlıqları alovlandı. Məni görən kimi gülümsəyərək burdayam dedi, bütün təəccübümü gizlədərək ona yaxınlaşıb "Salam Don Rossi, bu gün sizi yaxşı gördüm" dedim. Müştərilərimə adətən adı ilə müraciət edirəm, soyadları yadımda qalmır. Ancaq Rossi soyadımı xatırlayırdı. "Salam İntihar Gözətçisi Rocer Simit" -dedi fərəhlə. Başımla salamını aldığımı hiss etdirib söhbətə başladım: "Bildiyiniz kimi, mən sizin İntihar gözətçinizəm, siz intihar etdikdən sonra mən sizin tam ölməyinizə əmin olmaq üçün başınızda gözləyəcəm, siz tam öldükdən sonra polisə zəng edib sizin intihar etdiyinizi və mənim də yoldan keçərkən təsadüfən şahid olduğumu bildirəcəm. Amma onu qeyd etməliyəm ki polislə başımın dərdə girməməyi üçün gərək mənə qətiyyənlə toxunmamalısınız, mən də sizə toxunmamalıyam".

Davam etmək istəyərkən öskürərək sözümlə kəsib dedi: "bu günə qədər neçə insana intihar etmək üçün kömək etdiniz?" Biraz fikirləşərək cavab verdim: "yüzlərlə. . . İnsanlar intihar etdikdən sonra ailələrinə məktublar, yazılar, əşyalar buraxır, son sözlər deyər, mən də hamısını ünvanına çatdırıram. Bu mənim işimdir. . "

- "Heç mi intihar etmələrinə mane olmaq niyyətində olmursuz Don Simit"

- "Xeyr. İnsanlar mənə güvənir, qərarlarını qətiləşdirib son addımda məni seçirlər. Bu onların qərarı, onların həyatıdır"

- "Bəs birinin intiharını izlədikdən sonra əzab çəkmirsinizmi Don Simit?"?

Bir anlıq duruxdum, bədənimə sancı doldu. Axşam gördüyüm yuxu gözümün önündə canlandı. Səmanı seyr edə-edə dərindən nəfəs aldım. "Yox, axı bu onların seçimidir, mənim işim deyil, kimsənin işinə burnumu soxmağa haqqım yoxdur"- deyə mızıladandım. .

Rossi heç bir reaksiya vermədi, ayağa qalxıb getməyə başladı, hiss etdim ki, insanların olmadığı əraziyə yön aldı. Sahilin çimərlik qadağan edildiyi kimsəsiz əraziyə tərəf getdik, yol boyu bir kəlmə də danışmadıq. Kimsəsiz sahilə çatan kimi Rossi arvadına çatacaq olan məktubu, əşyaları mənə uzatdı və boğuş səslə dedi:bir çoxlarının intiharına yardım etmişən, məndən də bu köməyi əsirgəmədiyin üçün təşəkkür edirəm. Sonra çantasını açdı, bir müddət qarışdırdıqdan sonra, səsboğucu taxılmış silahı çıxardı. Mən isə hər zamanki kimi soyuqqanlı şəkildə müştərimin intiharını izləməyə başladım. Silahı alına dayadı, kövrək və bezgin baxışlarını ona dikib, tətiyin çəkilməyini gözləyirdim. Anidən silahı mənə tərəf çevirdi:"onlarla insanın ölümünə göz yumdun, qatil sənsən, sıra səndədi Rocer Simit" . Heyrət və qorxu hissi məni bürüdü, dizlərim əsməyə başladı, bədənimə soyuq tər gəldi. Rossi əlavə etdi:" İntihar boşluğa düşmüş insanın psixoloji travmasıdır, anlıqdır, keçicidir. Anidən həyat gülümsəyə bilər. İntihar beyin hüceyrələrinin bir anlıq yatmasıdır, ötürüdür, yoldan döndərən olsa, arxada buraxdıqlarını xatırladan olsa, heç vaxt ikinciyə cəhd edilməz. Sən isə heç vaxt onları qərarlarından döndürməyə çalışmamısan. Arvadım Cesika da daxil heç birinə yardım etməmişən, ümid aşılammalısan, qızlarının və sevdiklərinə görə yaşamağın necə gözəl olduğunu deməmişən, ölməyə ən çox sən layiqsən". Və açılan iki əl atəşi bədənimdə yanğı olaraq hiss etdim, dizlərim üstə yerə oturdum. Rossi silahı çantasına qoyub, mənə yaxınlaşdı, sürüyə-sürüyə qayıqa tərəf apardı. Dumanlı şəkildə qayığın sahildən aralandığını gördüm. Sonra Rossinin yaxınlaşdığını sezdim, məni zorla qaldırıb Aralıq dənizinin ağuşinə buraxdı. . .

Yuxumda gördüklərim bir anda baş verməyə başladı. Bədənimə idarə edə bilmirdim, ətrafım sürətlə qırmızıya boyanmağa başladı, qarnıma su gedirdi. . .

Rossi düz deyirdi, əslində qatil mən idim, onlara həyatın gözəlliyindən danışmadım, arxada buraxdıqları sevdiklərini xatırlatmadım, lazım olan ümidləri aşılamadım. Mən heç nə etmədim, sadəcə seyr etdim, qatil mən idim. Ölümə layiq olduğumu bilirdim. Peşmanlıq duyğusu ilə həyata gözlərimi yumdum. Tənha və Günahkar. . .